

СИСТЕМА ДЕРЖАВНИХ ОРГАНІВ ТА УСТАНОВ У СФЕРІ ЗАХИСТУ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В УКРАЇНІ

У статті досліджується сучасний стан правової регламентації створення та діяльності системи державних органів та установ у сфері захисту прав інтелектуальної власності в нашій державі. Аналізується структура взаємозв'язків та підпорядкованості державних органів та установ, особливості державного управління у сфері захисту прав інтелектуальної власності в Україні. Пропонуються напрямки подальших розробок перспектив удосконалення державного управління у сфері права інтелектуальної власності.

Ключові слова: державне управління, державна установа, правове регулювання, інтелектуальна власність, захист прав.

В статье исследуется современное состояние правовой регламентации создания и деятельности системы государственных органов и учреждений в сфере защиты прав интеллектуальной собственности в нашем государстве. Анализируется структура взаимосвязей и подчиненности государственных органов и учреждений, особенности государственного управления в сфере защиты прав интеллектуальной собственности в Украине. Предлагаются направления дальнейших разработок перспектив совершенствования государственного управления в сфере интеллектуальной собственности.

Ключевые слова: государственное управление, государственное учреждение, правовое регулирование, интеллектуальная собственность, защита прав.

This paper examines the current state of the legal regulation of the establishment and activity of state bodies and institutions in the protection of intellectual property rights in our country. The structure of relationships and accountability of public authorities and institutions, especially the public administration of intellectual property rights protection in Ukraine. Proposed areas of further development prospects of improving governance in the field of intellectual property.

Key words: public administration, public institution, legal regulation, intellectual property rights protection.

Постановка проблеми, її зв'язок з важливими науковими і практичними завданнями. Після проголошення незалежності України відбувається розбудова якісно нової системи органів державної влади. Сфера захисту прав інтелектуальної власності не залишена осторонь процесу регламентації питань державного управління. Органи державної виконавчої влади, які наділені певними державно-владними повноваженнями у цій важливій сфері суспільного і державного життя, є складовою частиною державного механізму, але й вони становлять окрему систему. Ця система державних органів та установ у сфері захисту прав інтелектуальної власності за період незалежності України зазнала чималих перетворень та значних реформувань.

Дослідження стану, у якому перебуває система державних органів та установ у сфері захисту прав

інтелектуальної власності в нашій державі, нормативно-правового забезпечення структурної побудови цієї системи є актуальним з огляду на ті стрімкі зміни, які відбуваються в Україні внаслідок реалізації положень міждержавних договорів, спрямованих на інкорпорацію України у світовий та європейський економічний простір. Результати дослідження можуть бути корисними для оцінки наявності чи відсутності потреб у подальшому удосконаленню існуючої системи державних органів та установ у сфері захисту прав інтелектуальної власності в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, на які спирається автор. Дослідженню питань інституційно-правового забезпечення функціонування права інтелектуальної власності в Україні присвятили вітчизняні дослідники, зокрема Г. Андрощук, І. Дахно, І. Запорожець, Т. Івачевська,

П. Крайнев, М. Паладій, О. Святоцький та ін. Однак реформування системи органів державного управління та зміни у чинному законодавстві обумовили необхідність нового дослідження структури установ та організацій, що діють у сфері інтелектуальної власності в нашій державі.

Метою статті є аналіз системи державних органів та установ, що діють у сфері захисту прав інтелектуальної власності, дослідження правової регламентації їх створення та діяльності і характеристика їхнього місця у системі державного управління.

Вклад основного матеріалу дослідження. В Україні, як справедливо вважає В. Л. Осецький, в умовах досить низького рівня матеріальної забезпеченості досліджень посилюється необхідність захисту інтелектуальної власності у плані авторства та в питаннях відпрацювання механізму регулювання відносин працівника і роботодавця як у науковій сфері, так і в сфері інноваційного виробництва [1, с. 159]. Особливість державного управління у сфері захисту прав інтелектуальної власності полягає в тому, що саме у процесі його реалізації здійснюється втілення в життя норм Конституції України, міжнародних нормативно-правових актів, законів та підзаконних нормативно-правових актів, спрямованих на захист прав та законних інтересів фізичних і юридичних осіб на результати розумової діяльності. На переконання Т. В. Івачевської, державна система правової охорони інтелектуальної власності складається з центрального органу виконавчої влади з питань правової охорони інтелектуальної власності та сукупності експертних, наукових, освітніх, інформаційних та інших відповідної спеціалізації державних закладів, що входять до сфери управління центрального органу виконавчої влади з питань правової охорони інтелектуальної власності [2, с. 259].

Важливу роль у сфері захисту прав інтелектуальної власності відіграє Верховна Рада України, як єдиний законодавчий орган, що приймає закони, на підставі яких здійснюється правове регулювання діяльності державних установ та організацій з питань інтелектуальної власності. Президент України конституційно наділений повноваженнями щодо утворення центральних органів виконавчої влади та визначення структури їх підпорядкованості. Безпосереднє керівництво інтелектуальною діяльністю здійснює Кабінет Міністрів України, який визначає державну політику в цій галузі суспільної діяльності, спрямовує і координує діяльність центрального органу виконавчої влади з питань правової охорони інтелектуальної власності.

За час з оголошення у 1991 році незалежності України система державних органів та установ у сфері захисту прав інтелектуальної власності зазнала значних змін. Змінювалося ставлення до права інтелектуальної власності і, як наслідок, зазнавали змін інструменти та механізми захисту прав інтелектуальної власності в нашій державі.

Станом на сьогоднішній день центральним органом державної виконавчої влади з питань правової охорони інтелектуальної власності є Державна служба інтелектуальної власності України, яка має у своєму підпорядкуванні декілька державних підприємств. Крім цього, до системи органів державних органів та установ у сфері захисту прав інтелектуальної власності слід зарахувати деякі інші спеціалізовані установи, які не входять у сферу підпорядкування Державної служби інтелектуальної власності України. Складна структура, що склалася, вимагає детального дослідження з метою встановлення головних завдань та основних повноважень.

Державна служба інтелектуальної власності України діє на підставі Положення про Державну службу інтелектуальної власності України, затвердженого Указом Президента України від 8 квітня 2011 року № 436/2011, яким визначено, що Державна служба інтелектуальної власності України є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України, входить до системи органів виконавчої влади і забезпечує реалізацію державної політики у сфері інтелектуальної власності [3]. Від часу свого заснування діяльність Державної служби інтелектуальної власності України координувалася Кабінетом Міністрів України через Міністра освіти і науки України, але, згідно Указу Президента України від 8 жовтня 2013 року № 549/2013, замість цього Міністерства діяльність Державної служби інтелектуальної власності України вже спрямовується і координується через Міністра економічного розвитку і торгівлі України [4].

Основними завданнями Державної служби інтелектуальної власності України є: реалізація державної політики у сфері інтелектуальної власності; внесення на розгляд Міністра пропозицій щодо формування державної політики у сфері інтелектуальної власності. Державну службу інтелектуальної власності України очолює Голова, якого призначає на посаду за поданням Прем'єр-міністра України, внесеним на підставі пропозицій Міністра економічного розвитку і торгівлі України, та звільняє з посади Президент України. Голова Державної служби має двох заступників, у тому числі одного першого. Першого заступника, заступника Голови Державної служби призначає на посади Президент України за поданням Прем'єр-міністра України, внесеним на підставі пропозицій Голови Державної служби, погоджених із Міністром економічного розвитку і торгівлі України. Першого заступника, заступника Голови Державної служби звільняє з посад Президент України. Гранична чисельність державних службовців та працівників Державної служби затверджується Кабінетом Міністрів України. Структура апарату Державної служби затверджується Головою Державної служби за погодженням із Міністром економічного розвитку і торгівлі України. Штатний розпис, кошторис Державної служби затверджуються

Головою Державної служби за погодженням із Міністерством фінансів України. Державна служба є юридичною особою, має печатку із зображенням Державного Герба України та своїм найменуванням, власні бланки, рахунки в органах Державної казначейської служби України [3]. Постановою Кабінету Міністрів України від 7 вересня 2011 року № 937 затверджено граничну чисельність працівників Державної служби інтелектуальної власності усього у 64 чоловіка, усі з яких є державними службовцями [5].

Державне підприємство «Українське агентство з авторських та суміжних прав» створене за наказом Міністерства освіти і науки України від 7 червня 2000 року № 177 на базі Державного агентства України з авторських і суміжних прав і є його правонаступником, засноване на державній власності і належить, з урахуванням усіх змін у організаційних структурах, до сфери управління Міністерства економічного розвитку і торгівлі України та підпорядковане Державній службі інтелектуальної власності України. Державне підприємство «Українське агентство з авторських та суміжних прав» здійснює управління майновими правами суб'єктів авторського права, зокрема, такими категоріями майнових прав, як використання об'єктів авторського права шляхом: публічного виконання, в тому числі на радіо та телебаченні, відтворення творів за допомогою механічного, магнітного та іншого запису, репродукування, відтворення аудіовізуальних творів чи звукозаписів творів в особистих цілях та інше [6]. Державне підприємство «Українське агентство з авторських та суміжних прав» є єдиною в Україні організацією, яка має міжнародне визнання, зокрема воно є постійним і повноважним членом Міжнародної конфедерації авторських та композиторських товариств (CISAC), що об'єднує 222 авторсько-правових товариств у 118 країнах світу. У рамках співпраці з членами CISAC Державним підприємством «Українське агентство з авторських та суміжних прав» укладені договори з організаціями колективного управління іноземних держав (США, Великобританії, Німеччини, Франції, Росії, Італії, Іспанії та ін.) про взаємне представництво інтересів по забезпеченню охорони майнових прав авторів та їх правонаступників [7, с. 69].

Державною службою інтелектуальної власності України 22 грудня 2011 року було видано наказ № 277-н «Про ліквідацію Державного підприємства «Українське агентство з авторських та суміжних прав» [8]. Але, у зв'язку з тим, що видання вищезазначеного наказу Державною службою могло мати непередбачувані наслідки для системи організації колективного управління, 20 січня 2012 року наказом голови Державної служби № 46 «Про скасування наказу про ліквідацію ДП УААСП» ліквідацію ДП УААСП припинено [9].

З урахуванням помилок ліквідації, було розроблено план можливої ліквідації в три етапи: підготовчий, основний та заключний – лист від ДП УААСП, за № 5003 від 17 вересня 2012 року, де

пропонувались можливі заходи для кожного з етапів, з прив'язкою до можливих дат здійснення. У відповідь, на вищезазначений лист Державна служба інтелектуальної власності України видала наказ № 579-Н від 18 вересня 2012 року, у якому виділила основні заходи для виконання, якщо буде винесений наказ про ліквідацію [10]. Після цього з'явився наказ Державної служби інтелектуальної власності України від 25 липня 2013 року № 392-Н «Про припинення діяльності Державного підприємства «Українське агентство з авторських та суміжних прав» шляхом реорганізації в Державну організацію «Українське агентство з авторських та суміжних прав» [11]. Заходи щодо реорганізації Державного підприємства «Українське агентство з авторських та суміжних прав» мають на меті вирішення питання приведення організаційно-правової форми підприємства до вимог діючого законодавства України та міжнародних засад функціонування аналогічних організацій колективного управління. Державна служба інтелектуальної власності України довела до відома усіх авторів, користувачів та власників інформацію про те, що в ході реорганізації підприємства та подальшого його функціонування у новій організаційно-правовій формі – Державна організація «Українське агентство з авторських та суміжних прав», діючі договори з користувачами та з власниками авторських та суміжних прав залишаються чинними. Заходи з реорганізації жодним чином не вплинуть на звичайний режим функціонування підприємства стосовно збору, розподілу та виплати винагороди [12].

Державне підприємство «Український інститут промислової власності» утворене наказом Міністерства освіти і науки України від 7 червня 2000 року № 175 «Про створення державного підприємства «Український інститут промислової власності» на базі Державного патентного відомства України та Державного підприємства «Інститут промислової власності», що зазнали ліквідації. Підприємство включено його до сфери управління Державної служби інтелектуальної власності України [13]. У підпорядкуванні Державного підприємства «Український інститут промислової власності» перебуває **Філія «Український центр інноватики та патентно-інформаційних послуг»** Державного підприємства «Український інститут промислової власності». Філія надає послуги з комплексного рішення з питань інтелектуальної власності; з підготовки та подачі на реєстрацію заявок, а також супроводу клієнта перед отриманням охоронних документів на винаходи, корисні моделі, промислові зразки, торговельні марки, зазначення походження товарів, топологію інтегральних мікросхем; з досудового врегулювання спорів; з оцінки винаходів і корисних моделей [14].

Державне підприємство «Інтелзахист» створене відповідно до наказу Міністерства освіти і науки України від 6 серпня 2002 року № 449 і підпорядковане Державній службі інтелектуальної

власності України. Підприємство створене з метою удосконалення організації видачі контрольних марок для маркування примірників аудіовізуальних творів та фонограм, а також посилення захисту прав у сфері інтелектуальної власності. Основними завданнями підприємства є: організація і забезпечення ведення Єдиного реєстру одержувачів контрольних марок для маркування примірників аудіовізуальних творів та фонограм; забезпечення процесу видачі контрольних марок для маркування примірників аудіовізуальних творів та фонограм; участь у реалізації Департаментом державної політики щодо легалізації програмного забезпечення; здійснення інших заходів, пов'язаних із захистом прав інтелектуальної власності [15].

Інститут інтелектуальної власності Національного університету «Одеська юридична академія» в місті Києві є навчальним закладом, який створено у 1996 році у формі ЗАТ «Інститут інтелектуальної власності і права». У 2007 році розпорядженням Кабінету Міністрів України № 863-Р цей заклад перетворено на Державний вищий навчальний заклад «Державний інститут інтелектуальної власності», а у 2010 році його вчергове реорганізовано у Інститут інтелектуальної власності Одеської національної юридичної академії в місті Києві. Інститут є відокремленим структурним підрозділом Національного університету «Одеська юридична академія» в місті Києві і спеціалізованим навчальним закладом з підготовки юристів та фахівців для сфер інтелектуальної власності, інформаційно-аналітичної та інноваційної діяльності. У структурі Інституту функціонує три кафедри: інтелектуальної власності і права; інформаційно-аналітичної та інноваційної діяльності; соціально-гуманітарних і правових дисциплін. Пріоритетними науковими напрямками інституту є дослідження методології, форм, методів і засобів створення, формування і використання інформації і нових знань для функціонування сфер інтелектуальної власності, інформаційно-аналітичної та інноваційної діяльності [16]. Національний університет «Одеська юридична академія», структурним підрозділом якого є Інститут інтелектуальної власності, входить до сфери управління Міністерства освіти і науки України.

Науково-дослідний інститут інтелектуальної власності Національної академії правових наук України створено у складі Академії правових наук відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 29 травня 2001 року № 582. На цей інститут покладено обов'язки зі здійснення завдань з проведення наукових досліджень в сфері інтелектуальної власності; з участі у розробленні проектів законів та інших нормативно-правових актів з питань інтелектуальної власності; з підготовки експертних висновків із зазначених питань [17].

Науково-дослідний центр судової експертизи з питань інтелектуальної власності Міністерства юстиції України створено відповідно до розпорядження Кабінету Міністрів України від

31 грудня 2004 року № 984-р. Центр належить до сфери управління Міністерства юстиції України та уповноважений здійснювати судово-експертну діяльність у сфері інтелектуальної власності. Центр є державною спеціалізованою установою, що здійснює судово-експертну діяльність та повністю утримується за рахунок коштів державного бюджету. Зона територіального обслуговування поширюється на всю територію України [18].

Основними напрямками діяльності Центру є проведення прикладних науково-дослідних робіт у галузі судової експертизи з питань інтелектуальної власності, впровадження їх результатів в експертну, слідчу та судову практику; проведення судових експертиз та експертних досліджень із застосуванням засобів і методів судової експертизи; надання консультацій з питань, вирішення яких потребує спеціальних знань у сфері інтелектуальної власності. До структури Центру входять 3 лабораторії: лабораторія авторського права та суміжних прав, лабораторія права промислової власності, що складається з двох секторів: сектору засобів індивідуалізації та сектору технічної творчості, та лабораторія економічних досліджень. Судові експертизи та експертні дослідження проводяться за наступними експертними спеціальностями: 13.1.1 – Дослідження, пов'язані з літературними, художніми творами та інші; 13.1.2 – Дослідження, пов'язані з комп'ютерними програмами і компіляціями даних (базами даних); 13.2 – Дослідження, пов'язані з виконаннями, фонограмами, відеограмами, програмами (передачами) організацій мовлення; 13.3 – Дослідження, пов'язані з винаходами і корисними моделями; 13.4 – Дослідження, пов'язані з промисловими зразками; 13.6 – Дослідження, пов'язані з комерційними (фірмовими) найменуваннями, торговельними марками (знаками для товарів і послуг), географічними зазначеннями; 13.8 – Дослідження, пов'язані з комерційною таємницею (ноу-хау) і раціоналізаторськими пропозиціями; 13.9 – Економічні дослідження у сфері інтелектуальної власності; 10.17 – Дослідження телекомунікаційних систем (обладнання) та засобів; 11.1 – Дослідження документів бухгалтерського, податкового обліку і звітності; 11.2 – Дослідження документів про економічну діяльність підприємств і організацій; 11.3 – Дослідження документів фінансово-кредитних операцій. Також у Центрі працюють фахівці, які мають право проводити оцінку об'єктів у матеріальній формі, а також оцінку цілісних майнових комплексів, паїв, цінних паперів, майнових прав та нематеріальних активів, у тому числі оцінку прав на об'єкти інтелектуальної власності [19]. Таким чином, у Науково-дослідному центрі судової експертизи з питань інтелектуальної власності Міністерства юстиції України забезпечуються комплексне та різностороннє вирішення будь-яких питань, пов'язаних з правозастосовчою діяльністю у сфері захисту прав інтелектуальної власності.

М. В. Паладій вважає структуру державних органів у сфері захисту прав інтелектуальної власності більш розгалуженою. Він відносить до неї Президента України, Верховну Раду України, Кабінет Міністрів України, Верховний Суд України, МВС України, Міністерство юстиції України, Фонд державного майна України, СБ України та інші центральні органи державної виконавчої влади, обласні ради, міські ради, Київську та Севастопольську міські ради, районні ради, районні ради у містах, сільські ради та селищні ради, а також Верховний Суд України та господарські суди усіх інстанційних ланок [20, с. 112-114]. Такий підхід видається дещо спірним у зв'язку з тим, що запропоноване коло суб'єктів є занадто широким. Це стає очевидним, якщо звернути увагу на віднесення М. В. Паладієм до системи державних органів у сфері захисту прав інтелектуальної власності Верховного Суду України, Вищого господарського суду України, апеляційних господарських судів та місцевих господарських судів [20, с. 114]. Якщо слідувати такій логіці, тоді слід визнати, що суди відносяться до будь-якої сфери суспільної діяльності, адже саме вони розглядають справи з вирішення спорів у різних галузях співвідношень суб'єктів правозастосування. На нашу думку, система державних органів та установ у сфері захисту прав інтелектуальної власності має складатися з суб'єктів публічного права, створення та діяльність яких спеціально обумовлена нормами чинного законодавства України та міжнародними актами з питань інтелектуальної власності.

Висновки і перспективи подальших розвідок у даному напрямку. Станом на сьогоднішній день система державних органів та установ у сфері захисту прав інтелектуальної власності складається з Державної служби інтелектуальної власності України, діяльність якої спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра економічного розвитку і торгівлі України. Забезпечення захисту прав інтелектуальної власності здійснюється Державною службою інтелектуальної власності України через підпорядковані їй: 1) Державна організація «Українське агентство з авторських та суміжних прав»; 2) Державне підприємство «Український інститут промислової власності» (з філією «Український центр інноватики та патентно-інформаційних послуг»);

3) Державне підприємство «Інтелзахист». Окрім цих органів та установ, до складу системи державних органів та установ у сфері захисту прав інтелектуальної власності відносяться: 4) Інститут інтелектуальної власності Національного університету «Одеська юридична академія» в місті Києві, що входить до сфери управління Міністерства освіти і науки України; 5) Науково-дослідний інститут інтелектуальної власності Національної академії правових наук України; 6) Науково-дослідний центр судової експертизи з питань інтелектуальної власності Міністерства юстиції України.

Таким чином, до складу системи державних органів та установ у сфері захисту прав інтелектуальної власності відносяться одна державна організація та два державних підприємств, що підпорядковані Державній службі інтелектуальної власності України і віднесені до сфери управління Міністерства економічного розвитку і торгівлі України, один спеціалізований підрозділ вищого навчального закладу, що відноситься до сфери управління Міністерства освіти та науки України, один спеціалізований науково-дослідний інститут, який відноситься до сфери управління Національної академії правових наук України, та одна державна спеціалізована науково-дослідна установа судових експертиз, яка віднесена до сфери управління Міністерства юстиції України.

Підпорядкованість наведених вище установ різним міністерствам та відомствам обумовлена колом завдань, поставлених перед цими установами і віднесених до їх компетенції нормами чинного законодавства і засновницькими документами (статутами, положеннями тощо). Результати аналізу системи державних органів та установ у сфері захисту прав інтелектуальної власності надають підстави для висновку про те, що ця система є дієвою і перебуває у стані удосконалення. З метою здійснення більш глибокого дослідження перспектив удосконалення державного управління у сфері захисту прав інтелектуальної власності видається доцільним приділити належну увагу на суб'єкти недержавного сектору. Роль громадських та саморегульованих організацій у галузі авторських та суміжних прав, винахідництва та інших напрямках сфери права інтелектуальної діяльності потребує більш детального вивчення з метою визначення перспектив роздержавлення цієї сфери.

ЛІТЕРАТУРА

1. Осецький В. Л. Зарубіжний досвід захисту та стимулювання розвитку інтелектуальної власності в Україні / В. Л. Осецький // Соціальна економіка. – 2009. – № 1-2. – С. 156-164.
2. Івачевська Т. Державна система органів, що діють у сфері інтелектуальної власності, як основний елемент механізму державного управління нею / Т. Івачевська // Ефективність державного управління : Збірник наукових праць. – 2010. – Вип. 23. – С. 258-268.
3. Указ Президента України від 8 квітня 2011 року № 436/2011 «Про затвердження Положення про Державну службу інтелектуальної власності України» // Офіційний вісник України. – 2011. – № 29. – Ст. 1244.
4. Указ Президента України від 8 жовтня 2013 року № 549/2013 «Питання Державної служби інтелектуальної власності України» // Офіційний вісник України. – 2013. – № 79. – Ст. 2924.
5. Постанова Кабінету Міністрів України від 7 вересня 2011 року № 937 «Про затвердження граничної чисельності працівників апарату центральних органів виконавчої влади» // Офіційний вісник України. – 2011. – № 69. – Ст. 2623.

6. Наказ Міністерства освіти і науки України від 7 червня 2000 року № 177 «Про створення державного підприємства «Українське агентство з авторських та суміжних прав» // Українське агентство з авторських та суміжних прав : Офіційний сайт [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://uacr.kiev.ua/aboutus.html>
7. Абрамова О. Є. Правовий статус Українського агентства з авторських і суміжних прав / О. Є. Абрамова, А. С. Клетчикова, Г. Г. Головань // Актуальные проблемы развития украинского общества : Вестник Национального технического университета «ХПИ». – 2011. – № 30. – С. 69-72.
8. Наказ Державної служби інтелектуальної власності України від 22 грудня 2011 року № 277-н «Про ліквідацію Державного підприємства «Українське агентство з авторських та суміжних прав» // Українське агентство з авторських та суміжних прав : Офіційний сайт [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://uacr.kiev.ua/aboutus.html>
9. Наказ Державної служби інтелектуальної власності України від 20 січня 2012 року № 46 «Про скасування наказу про ліквідацію Державного підприємства «Українське агентство з авторських та суміжних прав» // Українське агентство з авторських та суміжних прав : Офіційний сайт [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://uacr.kiev.ua/aboutus.html>
10. Матвєєва О. Я. Шановні користувачі! / О. Я. Матвєєва // Українське агентство з авторських та суміжних прав : Офіційний сайт [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://uacr.kiev.ua/>
11. Наказ Державної служби інтелектуальної власності України від 25 липня 2013 року № 392-Н «Про припинення діяльності Державного підприємства «Українське агентство з авторських та суміжних прав» шляхом реорганізації в Державну організацію «Українське агентство з авторських та суміжних прав» // Щодо діяльності Державного підприємства «Українське агентство з авторських та суміжних прав» // Українське агентство з авторських та суміжних прав : Офіційний сайт [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://sips.gov.ua/ua/news.html?_m=publications&_t=rec&id=2311&fp=133
12. Щодо діяльності Державного підприємства «Українське агентство з авторських та суміжних прав» // Інтелектуальна власність : Сайт [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.intelvlas.com.ua/2011-05-20-15-22-21/12612-operatsiia-likvidatsiia.html>
13. Наказ Міністерства освіти і науки України від 7 червня 2000 року № 175 «Про створення державного підприємства «Український інститут промислової власності» // Державне підприємство «Український інститут промислової власності» : Офіційний сайт [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://www.uipv.org/ua/nakaz_monu.html
14. Філія «Український центр інновацій та патентно-інформаційних послуг» Державного підприємства «Український інститут промислової власності» : Офіційний сайт [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://iii.ua/newcipr/control/uk/publish/article/mainpage?art_id=198684&cat_id=102158
15. Наказ Міністерства освіти і науки України від 6 серпня 2002 року № 449 «Про створення державного підприємства «Інтелзахист» // Державна служба інтелектуальної власності : Офіційний сайт [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://sips.gov.ua/ua/dpi/nakaz.html>
16. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 10 жовтня 2007 року № 863-р «Про перетворення ЗАТ «Інститут інтелектуальної власності і права» // Офіційний вісник України. – 2007. – № 78. – Ст. 2905.
17. Постанова Кабінету Міністрів України від 29 травня 2001 року № 582 «Про створення Науково-дослідного інституту інтелектуальної власності» // Офіційний вісник України. – 2001. – № 22. – Ст. 994.
18. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 31 грудня 2004 року № 984-р «Про утворення Науково-дослідного центру судової експертизи з питань інтелектуальної власності» // Офіційний вісник України. – 2005. – № 1. – Ст. 37.
19. Науково-дослідний центр судової експертизи з питань інтелектуальної власності Міністерства юстиції України : Офіційний сайт [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.intelect.org.ua/content/ekspertna-diyalnist>
20. Паладій М. Питання організаційних засад державного управління сферою інтелектуальної власності України / Микола Паладій // Актуальні проблеми державного управління: Збірник наукових праць Одеського регіонального інституту державного управління. – Вип. 1(45). – Одеса, 2011. – С. 112-115.

Рецензенти: Плеханов Д. О. – д.держ.упр., доцент;
Штиршов О. М. – к.держ.упр., доцент.

© Репешко П. І., 2013

Дата надходження статті до редколегії 01.12.2013 р.

РЕПЕШКО Павло Іванович – кандидат наук з державного управління, доцент кафедри державної служби Чорноморського державного університету імені Петра Могили, м. Миколаїв, Україна.

Коло наукових інтересів: державне управління, організація судово-експертної діяльності, право інтелектуальної власності, реформування системи правоохоронних органів, правове забезпечення народовладдя.